

MARIJIKIN

OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNI LIST
ZA NAŠO MLADINO.

MARIJIKIN OGRAČEK

Namen Marijikinoga Ogračka je: 1. po zgledu Marijiktne mladosti vzgojiti našo mladino na tolažbo Srci Jezušovomi i 2. z čistimi dohodki podprati sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči.

Rešitev vgank.

I. Gđa je zdrava mladina na dljši?

II. Gđa nema na njej smrtnoga greha.

Po kom se to spozna? Znamenje zdravja je troje.

Spozna se:

1) po tom, ka se ta mladina ogiblj vseh grešnih prillk kak: plesa, ponočne tepešlje, alkohola i slabe pajdašlje;

2) ka rada molj i dobre knige pa liste čte;

3) ka se gostokrat spovedava i prečiščava.

Rešila sta delno: Camplin Jožef iz Bogojlne pa Litrop Štefan iz Renkovec. Po priliki naj se javita za obečano čtenje.

Mati.

Dejtece moje malo,
Gđa mi boš poplačalo,
Ka sam ti tvoja Mati dala,
Ka za tebe sam prestala?

Pod srcem sam te nosila,
V bolečinaj pa rodijla,
Za tebe noč i den skrbelja
Za tebe sam i bom živelja.

Posteo kelkokrat ti poslala,
V zibelki te zibavala,
Sladko pesem sam ti spejvala,
Da leželj si zaspao i zaspala.

Kelkokrat sam se nagnila,
Boga lepo prosila:
Oča občuvaj ga vsega būdoga,
Sebi in meni občuvaj ga!

Dete moje malo,
Bodi vrlo pa pobožno,
S tem mi boš poplačalo
Moje trūde vse jako.

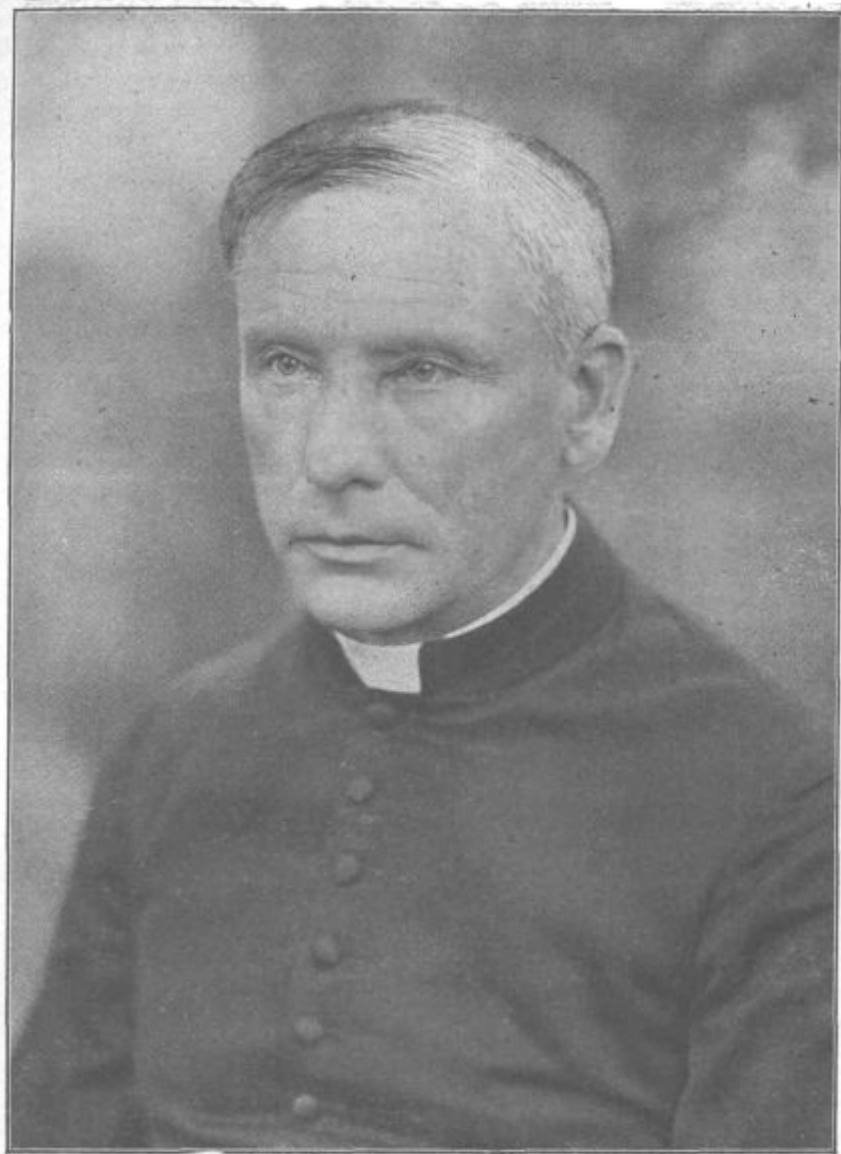
Litrop Štefan.

Nove vganke.

I.

Toti	Tosve
Lebo	Svedi.

Ka pomeni te napis?

KLEKL JOŽEF,
IZDAJATEO I VREDNIK NAŠIH LISTOV
OB 60 LETNICI.

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: Klek l Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Cena: 4 Din letno. Pošila se samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

Pomembna šestdesetletnica.

Naš vrednik Marijikinoga ogrčka majo letos šestdesetletnico svojega trüdapunoga življenja. Šestdeset let živeti, to je resan nej malo, posebno či je to življenje puno bojov i dela za dobro stvar. Kda so vnogi mislili, da do g. vpokojeni župnik šli počivat, so nam začeli izdajati novi mladinski list, naš Ogrček.

Znaš mladina, kak dugo že oni delajo za nemrtelne duše našega lüstva? Celi petreseti let. Petreseti let z apoštolskov gorečnostjov širijo dober tisk v našoj Krajini. Vse štiri liste: Kalendar Srca Jezušovoga, Marijin list, Ogrček i Novine zvekšega skoron sami pišejo. I kda smo mislili da se spišejo, nam v svoji listaj znova odpirajo nove vretine dühovnoga življenja.

Mi starejši se ešče spominamo, kak je bilo pred tresetimi leti pri nas. Preci mlačnosti i velko mrtvilo v dühovnom življenji. Oni so vpelali češčenje presv. Srca Jezušovoga, bl. Dev. Marije i Oltarskoga svestva. Vnogi i vnogi se ma za svoje gorečnejše düševno življenje zahvaliti njihovim lepim člankom.

Šestdesetletnica njihovoga življenja nesmi iti mimo nas brezi vsakoga düševnoga haska. Molimo za nji, da njim Bog da še dugo let zdravje. Naj blagoslavla njihovo delo z uspehi.

Pa prazna želenja ne pomagajo nikaj, či so nej združena z dobrimi dejanji. Zato se vsi, ki čtemo njihove liste, prizadevlimo, da bomo živeli tisto življenje, štero nam že telko let kažejo s svojimi spisi. To bo njim najlepši dar za njihovo šestdesetletnico.

Jerič Ivan,
dekan.

Pozdrav siromaške dece v Turniščl pri blagoslovitvi sirotišnice „Deteta Marijke“

Prečastiti gospodje ustanovniki, do-
brotniki in mnogospoštovani gostje!

„Lisice imajo svoje luknjice in ptički svoja gnezdeca“.

Naš Jezusek pa iskal je
za svoje brate, sestrice
kotiček kakšne hišice.
Zdaj jo ima in srečen je.

Tu z dečico se bo igral,
oblekce jim in hrano dal.
Tu z žnjimi molil bo srčno
živeti jih učil lepo,
bo kazal jim v nebesa pot
jih greha varoval in zmot.

Presrečni otročici mi,
in srečni dobrotniki vi,
ki preskrbeli taki dom
ste Jezuščku in malčekom.

Na strašni dan, ko pride spet,
veliki Jezus sodit svet,

tedaj Vas bo pohvalil On
v plačilo dal Vam rajski dom.

Zdaj pa v ime 10 malih vseh
odsotnih in navzočih teh
izrekam hvalo preiskreno
preblagi dobrotniki Vam
za trud, ki zna ga Večni sam.

Vsak dan bo kot kadilo sveto
se dvigal glas naš milo, vneto,
za blagor Vaš pred božji tron.

Vsi, pa prosim naklonjeni nam
ostanite,
to naša prošnja je prevroča
saj bomo pridni otročiči
ponos Vaš, radost, Vaša sreča.

Deklamalivala: VUK MARIJA.

Mladini.

VII.

Stanovsko duhovno vodstvo.

V zadnjoj številki smo se stavili pri stanovskem duhovnom vodstvu, vendar pa se nam potrebno vidi, ka ešče spregovorimo par reči od stanovskega duhovnoga vodstva.

Stan je tisto, po kom se ljudje porazdelijo v različne skupine. Narava sama že ljudi razdeljuje v tri skupine: deca, mladina, odrasli; to je ločitev po starosti. Narava nas nadale loči v moške i ženske. Po svojem opravili se ljudje ponovno ločijo na različne stanove: kmetski, delavski, uradniški, vojaški stan itd. Vsaki stan ma nekaj svojega: svoj namen, svoje dužnosti, svoje pravice, veselje i žalosti itd. Tudi v duhovnom tali ma vsakši stan svoje potrebe: drugo duhovno rano nuca dete, drugo mladina, drugo delavec, drugo vojak. Zato je čisto naravno, ka tudi posamezni stanove potrebüjejo svojega duhovnoga vodstva. To je naravna zahteva, potreba i tudi pravica vsakšega stana.

Stanovskega duhovnega vodstva pa ne žele samo naravna zahteva, nego tudi korist ali hasek duš. Uspešno dušno pasterstvo je dnesden mogoče voditi samo potom stanovskega duhovnega pasterstva. To sv. Cerkev dobro zna, zato pa vpelavle dušno pasterstvo po stanovaj. To potrebo čutijo tudi države, zato tudi prevrejujejo vodstvo držav tudi po stanovaj. Toti si nej trbej misliti, ka je to nikaj čisto novoga! Ne! Staro, kak sv. Cerkev, samo dnes den se to bole povdarja, ár je bole potrebno i bole uspešno.

Sv. Cerkev skrbi za vse, ár njoj je Kristuš to tak naročo: „Oznanjajte evangelium vsakšoj stvari . . .“

Srb ma za deco, zato ustanavle za nje „otroške vrtce“, „križare“, „klarice“ i druga društva, štera naj deco vodijo, včijo i vzgajajo v veri, v verskom življenji. Zato, ka bi deca mela duhovno-stanosko vodstvo, se izdavajo razni mladinski listi versko-vzgojni listi; kakti naš „Ograček“ versko-vzgojni list za našo mladino; nadale „Angelček“, „Vrtec“, „Lučka“ itd. — Zato se prirejajo „definski dnevi“ z navuki, ka bi mladino-deco združili — organizerali i tak te najmlajši stan duhovno vodili, ga včili i vzgajili za pravo krščansko življenje.

Ravnotak skrbi sv. Cerkev za odraslo mladino, za dečke i dekle. Tudi za nje ma različne stanovske bratovščine i družbe: „Odseke Kat. Akcije“, dečka i deklška „Marijina družba“, „Apoštolstvo dečkov i možov“ itd. Tudi odrastloj mladini preskrblava stanovsko-verske liste i navuke, da njim s tem nudi stanovsko versko vodstvo i vzgojo.

Isto skrb ma sv. Cerkev za zakonski stan, za delavski stan, za izseljence, za vojaški stan, za gospodski stan po varašaj. Celo posebno skrb goji i se skrbi za duše brezposelnij, za duše siromakov. Vsepovsod šče samo dušo v prvom redi.

Tudi mi moremo spoznati potrebo stanovskega duhovnega vodstva; na drugoj strani pa se moremo dati voditi. Stariši morejo deco voditi i jo dati voditi; mladina se more dati voditi, ravnotak stariši i vsi drugi stanovi! Prvi i glavni pogoj duhovnega vodstva je: *Daj se voditi!* Stanovsko duhovno vodstvo bo samo te rodilo svoj obilen sad, če se damo po njem voditi!

Ne pij!

Cir, poznejši svetovnoznani perzijski vladar, je v dvanajsetom leti svoje starosti prišo k Astiagesi, mediskomi krali, svojemi dedeki na dvor. Za kratko vreme je krao opazo, da mladi deček ne dovoli, da bi se njemi vino točilo v pehar. Na odgovor je pozvao dečka, zakaj ne pije vina.

Deček je etak odgovoro: Bojim se, ka so vino zastrupili; v pamet sem najmre vzeo, ka gda si se na svoj imenden s prijateli gostüo, da vam je sluga čemer vtočo.

A, sinek moj, kak moreš kaj takšega misliš? — pita Astiages.

— Opazo sem — nadaljuje mladi Cir, da je vsem, ki so pili z njega, odrevenela pamet i odrevenelo telo; predvsem — ka se nam deci navadno ostro zabranjuje — ste vi vkriž kričali, tak da neste pazili na guče eden ovoga. Zatem ste začnoli nekšo noro pesem spevati i ste prisegnoli, ka je to najlepša pesem. Kda ste nazadnje stanoli, ka bi plesali, ne samo, ka ste

Glej mladina! Što je to, ki tū trka? Pastir je, dober Pastir, Večni Pastir, ki trka na tvojo dūšo, na tvoje srce. Njemi odpri vrata, ta so tvoje srce, Njemi se priporoči i samo Njemi se zroči, ki je večna Dobrota.

plesati ne znali, nego niti stati ste ne mogli. Niti to neste znali, ka ste; ti nesi znan, ka si krao, a oni neso znali, da so tvoji podaniki.

Te prizor je odpro oči mladomi Ciri i pri njem je zgūbo volo do vina.

Mladenec! Te vrsti neščejo drugoga dosegnoti, kak tebi oči odpreti, da jasno vidiš pitanje opojnih pijač, da či ednok do njih prideš, konči v ranoj mladosti tak napraviš, kak je mladi Cir napravo: ne dovoli, da bi se ti točile kupice.

Sledeče vrstice sem spisao s tri jezero let stare knige:

„Komi jaj? Koga vči jaj? Što je zburkani? Što spadne v jamo? Što dobi brez zroka rane?“ Nej li tisti, ki se pri vini razveseljavajo in skrbno kupice praznijo? Ne gledaj vina kak se sve-ti, kda se v kupici blišči; sladko ide v tebe, a nazadnje te piči kak kača. Postaneš kak da bi na sredi morja spao i kak bro-dar zaspani, ki je zgūbo krét.“ (Pregovori 23, 29 – 34.) To so reči svetoga Dūha. (Dr. Tóth Tihamér).

Draga mladina! Sama sprevidiš, da največša i najbole ze-vajoča rana na tebi je tista, štero povzroči neredno vživanje al-kohola. Ta ti napravi največ kvara, te najbole osramoti, te naj-bole oslabi, te najbole podivja i tūdi najbole osiromaši. Zato bomo v našem mladinskem listi, ki je tvoje glasilo, mladina Slovenske krajine, odkrito pokazali, ka je alkohol, naj rešimo ran tiste, ki jih še ne nosijo, je zvrāčimo pri tistih, ki so je že dobili. Poslušaj nas, draga mladina!

Pozdrav deklic pri blagoslovitvi sirotiš-nice „Deteta Marijke“ v Turniščl.

Marjetica: Jaz Marjetica, najmenjša sem, a pozdrav Vam kličem prav iskren.

Vijolica: Vijolica sem jaz, ponižna, skrita bi najrajši bila, a za ta prekrasni dan mora tudi moj pozdrav na dan.

Lilija: Lilijski cvet je izmed vseh najbolj v nedolžnost odet. Iz njega žari nešteto želja, da čista bi bila, srčeca vsa.

Vrtnica: Kaj vrtnica pomeni, o to vsak pač najbolje ve. Za ljubezen, po ljubezni hrepeni nje rdeča roža vsa.

Solnčnica: Glejte solnčnice žareči cvet, za solncem se ob-rača, za solncem gleda. Živi in mre v svitu solnca. Roža solnčna, ti kažeš nam prelepo pot, da srečna in vesela bila vsa naša mladost.

Vse: O če bile ves bi cvetke cvetne trate, z majniško le-poto ovenčale bi vrt in ravan. Zaduhte in razcvetele bi se kar najlepše za današnji Marijikin dan!

Toda, le deklice male, slabotne smo, ki pozdravljamo, po-zdravljamo vas prav gorko!

Pozdrav.

Prečastitemu gospodu ustanovitelju ob njihovi šestdesetletnici.

Šestdesetkrat Vas pozdravlja zora jutrnja z višav,
Šestdesetkrat solnce zlato Vam že vshaja v ljub pozdrav.
Dar nebeški, doba krasna, po pravici pač je to,
a obenem priča jasna, da Vam milo je nebo.

Let toliko noge vaše hodijo že osko pot,
čez strmine, mimo brezdnov vodil vas je naš Gospod.
Ne na desno, ne na levo, ravno proti cilju le
gledalo je oko vaše ne meneč za peze se.

Naj besnele so nad vami vihre ljute, kaj za to?
Čolnič vaš je plaval mirno. Čuvalo ga je nebó!
Glas siren vas ni premotil, plašila ni tmine noč,
saj blestela je pred vami Morska Zvezda v črno noč.

Drugi Kristus ste postali, božjim ovčicam pastir,
ste med nebom, zemljo stali in delili dušam mir.
Niste sami več hodili v solz dolini mrzli tod',
mnogi verno so sledili Vam na tesno, osko pot.

Nekaj lepega zaupam, Vam prečastni, še gospod:
„Ko na veliki dan plačila dviga v nebo se sprevod,
spremljala bo častna četa, malih, belih dušic Vas,
pela bo zahvalne himne do nebeških vrat na glas“.

To sirote bodo Vaše, ki Vas tako ljubijo,
čujte zdaj častitke naše, ki srce nam polnijo:
Naj Vas ljubi Bog ohrani nam še mnogo, mnogo let,
A potem naj gremo z Vami, Njemu večno hvalo pet!

Pri blagoslovitvi sirotišnice „Deteta Marijike“ je z
tov pesmicov pozdravo v Turnišči solarček Skledar
Franc g. Klekl Jožefa, vrednika M. Ogračka.

Življenjepis svete Zite, služeeke dekle, patrone služkinj.

Zita vnogo trpi od svojih sovrstnic.

Telovna i duševna lepota ne dičita zednim človeka; dostakrat prebiva v najlepšem teli najgrša duša. Zato občudujemo i poštujemo takše lüdi, šteri v lepom teli obvarjejo duševno čistost, v takšem pozvanji kak je služeečki, gde je človek izpostavljen najnevarnejšim skušnjavam.

Zita je bila zaistino lepa dekla, z milim obrazom, šteroga je oblevala angelska poniznost. Deviška nedužnost je povejšala njeno naravno lepoto. Visoke postave, drobna i lepih kretenj, zavolo šterih jo je vsakši vzlübo. Njene obleke so bile vsikdar jako ednostavne; njene reči so kazale povsod njeno srčno izobrazbo. — Delala je marljivo, a se je ne paščila, kak so to delali tisti, šteri bi radi skem prle zvalili s sebe breme dela.

Zita je rada i pazlivo delala, ka bi s kem bole točno opravila vsakše delo. Njeni glas je bio jako prijeten, nikdar je nikomi ne odgovorila glasno, kričeče, ka bi bio izraz nepotrplivosti, čemerov. Njena poniznost i lübeznivost sta bili takši, kak da bi bili kakši odsev notrašnjosti. Sezna je Zitino obnašanje ne bilo po voli njenim sovrstnicam. One bi jo rade dobile v svoj krog. Ar se njim je to ne posrečilo, so bile jako čemerne na njo i so jo sovražile; za svetnico so jo imenüvale, ne so mogle prenesti Zitine točnosti i vernosti v njenom spunjavanji dužnosti. Tožile so jo pri gospodi, ka se Zita samo šče priküpiti s svojim obnašanjem. Na vsa ta ogrizavanja je Zita nanč edne reči ne odgovorila. Včasih je samo jokala, sovrstnicam je pa pokazala páli veder obraz; te pa namesto, ka bi obžalüvale svoje slabo činenje, so šče z vekšimi čemeri i sovraštvom gledale na njo. Ka bi za vsikdar odstranile iz svojega kroga vtölešeno marljivost, štera je nje razburjala v njüvom veselom življenji, nevoščeno so jo tožile pri gospodi i tak je Zita postala celoj hiši nevzdržna.

Ka je včinila na to Zita? Ve bi lejko s čistov vestjov i lehkotov pokazala svojo nedužnost i bi lahko odišla v drügo slüžbo. A to je ne napravila. Zakaj ne?

V prvoj vrsti je ne štel stariše spraviti v žalost, drgoč je pa znala, ka je vsakši križ, šteroga nam da Jezuš Kristuš, težki i vtrüdlivi; končno je pa vüpala, ka pride njene nedužnost tak na svetlo.

Tiha i ponizna je ostala, ogrizavanja je prenašala za Jezušä, ne je nehala lübiti tiste, šteri so jo ne trpeli i so ne razmeli, s kakše vretine vzhaja njeni stalen mir. Te mir je ne bio ponarejeni, šteri bi samo čakao na priliko, ka bi se lahko maščüvao. Ne — to je bio pravi düševni mir, šteri je iz najglobokejše lübezni izišo i šteri drži vsikdar pred očmi reči Kristušä Gospoda: „Odpüsti naše duge, kak tüdi mi odpüščamo svojim dužnikom.“ — Z tem tihim trplenjom je samo ona dosegnola korono i je gospoda kak i držina končno spoznala zmoto; obnašanje do Zite se je popolnoma spremenilo. — Splošno poštüvanje, lübezen i navezanost je bilo namesto staroga sovraštva zdaj pri hiši. Ponizna deklica se je jako čüdü-

vala nad spremembov, mislila si je, ka je postala slabša kak je bilo pred tem, gospod Jezuš je ne drži vredne, ka bi za Njega trpela. Po tom je ravnala s sebov ešče bole nevsmileno, i če jo je što kregao, njej je obraz zažareo. Gda je gospa vidla to Zitino veselje, jo je včasih hoteč sūrovo pokarala.

(Dale)

Marijika v cerkvi darūvana.

Novembra 21 sveti Maticerkev god, ka sta sv. Joakim i sv. Ana svojo hčerkico, Marijiko v cerkvi darūvala, naj tū slūži Bogi. To darūvanje je bilo velika žrtev, veliki aldov. Svetiva stariša sta samo to hčerko mela i sta se je ločila pa jo dala v cerkveno slūžbo. Dete gingavo pa je nezmerno lūbilo svoje stariše i bi preveč rado pri njima ostalo. A da je boža vola bila to, da se ločijo, so se vdano mirno ločili. Marijika je ostala v cerkvi, tū se včila četeti, ročno delo delati, se vaditi v molitvi i vsoj pobožnosti, pa čistiti i kinčiti cerkev. Približno do šestnajstoga leta svoje starosti je bila tū, dokeč ne se je zaročila z svetim Jožefom. Ž njim zaročena pa je dobila pozdrav po Angel Gabrieli od samoga Boga i postala mati Sina božega.

O keliko skrivnosti je v tom Marijikinom darūvanji za tebe, slovenska mladina! A najlepša i najvekša je ta, da nasleduješ Marijiko v poniznosti i pobožnosti. Z nikim ne se zvisiti, ne z bogatstvom, ne z pametjov, ne oblekov, ne z nikim i goreče moliti vsaki den, to je tista najlepša pot, štera te pripela dečko i dekla k Jezuši, kak je Marijiko pripelala.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

2. Gospodov mali čopič. Terezika piše v Povesti duše: „Gospod je dejal Faraonu: „Namenoma sem te povišal, da bi po tebi razodeval svojo mogočnost in da se bo moje ime po vsej zemlji oznanjevalo.“ (Moz. 9. 16.) Stoletje je sledilo stoletju, odkar je bil Gospod dovoril te besede. Svojih misli pa ni izpremenil. Vedno si je izbiral orodje, s katerim je v dušah deloval. Častita mati! — Mali čopič sem, ki ga je Jezus izbral, da bi v dušah slikal svojo podobo.“ — (Nanašajoč se na novinke, ki so ji bile izročene v vodstvo.)

Da, sveta Terezija Deteta Jezusa je Gospodov mali čopič, ki v nešteti dušah slika Jezusovo podobo.

Božja Previdnost prižge vsakemu stoletju primerno svetniško luč. Stoletje usmiljenja nam osvetljuje lizješka zvezda, sveta Terezika. Ali iz globine božjega Srca ne odmeva prav posebno naročilo: „Bodite sveti, saj je svetost tako lahka! Glejte Malo Terezijo!“

V ničemernost našega časa sije njena skromnost in ponižnost. V dobo vzhičenega dela in nepokoja zveni njen klic: „Svetost ni nagrmađeno delo, ampak ljubezen, s katero svoja dela napolnimo.“

Naše stoletje se boji strogosti. Mala Cvetka je pokazala, da za zveličanje ni potreba izrednih spokornih vaj, marveč ponižnosti in zaupanja. Pravi: „Svetost je dušno razpoloženje, ki nas usposablja, da smo majhni in ponižni v božjih rokah, ki nam vedno sveži zavest lastne slabosti in do smelosti neti naše zaupanje v Gospodovo dobroto“. —

Majhni, zelo majhni moramo postati, da bo Jezus tudi nas dvignil v naročje.

Terezika poudarja duhovno strogost, nevidno orožje, s katerim iz ljubezni do Gospoda krotimo srce, razum in voljo. Sveta Karmeličanka ni storila nič izrednega. Vsi jo lahko posnemamo. Živela je v veri — kakor mi. Zamaknjena ni bila nikoli. V občevanju z Jezusom ni poznala sladkosti. — Vsemodri je dopustil, da je hodila po sledovih Križanega tudi zato, da bi umela vse naše bridkosti. — Občutila je slabosti narave in izkusila vsakovrstne preizkušnje. Terezije niso božali zlati pomladni žarki. — Mnogo je trpela. Prosila je, naj to povedo dušam v tolažbo in vzpodbudo. Piše: „Moja duša je prestala vsakovrstne preizkušnje. V otroški dobi sem bila v trpljenju žalostna. Zdaj pa uživam ta sad z blaženim srcem.“ — „Od zibelke me je spremljal križ. Ali Jezus me je učil, naj trpljenje strastno ljubim“.

Koliko bridkosti je izzvala Terezikina rahločutna, nežno uglašena duša! Koliko neprilik njena plaha boječnost! — Kako težka ji je bila prerana izguba matere! — Ločitev dragih sester! — Slovo od iskreno ljubljenega očeta! — Karmelsko življenje, polno malih in velikih žrtev! — Trpela je v neprestani samopozabi in stremljenju po kreposti. — Od otroških let ni poznala izgovora. — Bog je njeno pot ogradił s poniževanjem. Terezika pa je najslajši delež do smrti Ponižanega tudi sama iskala. — Koliko zatajevanja je spremljalo njeno vzorno vestnost in pokorščino. — Od prvega samostanskega dne je sledila redovni strogosti. — Nežnost in bolehnost je znala prikriti. — Zase je vedno izbirala težje in neprijetnejše. — Silno težko je prenašala mráz. — Prestala je mučeništvo notranjih bojazni in dvo-

mov. — Ve, kaj je tenkovestnost, — borba, — vihar. Srečavala je težave v občevanju. — Njeni dnevi so bili pretkani z nešteti neizogibnimi vbodljaji, ki so mehko dušo globoko zadeli. — Temna noč je zagrnila njeno notranjost. — Škušnje so se zaganjale ob dušno skalo. — Gospod jo je použival v ognju trpljenja. —

Mala Cvetka ve, kaj je bridkost . . . Toda Jezus ji je pokazal, da s križem reši duše. Zato je njeno hrepenenje po trpljenju rastlo sorazmerno s križi, katere ji je Gospod pošiljal. Božja ljubezen jih je zlatila in z njimi dušam odklepala raj. — Za palmo ji ni bila nobena žrtev prevelika. —

V luči karmelskega poklica je smatrala križ in trpljenje za potrebno pot k božji ljubezni, s katero odkupi duše.

Dušno in telesno križana in zapuščena, je na pragu večnosti s svetim ponosom zmagoslavno zaklicala: „Ne kesam se, da sem se izročila Ljubezni!“ . . . Vsaka Terezikina beseda je pesem ljubezni. To zagotovilo, ki je zazvenelo, ko se ji je skozi smrtne sence nasmehnila nadzvezdna luč, — pa je njena najlepša in najdražja oporoka. —

Bog je sveti Tereziki poveril posebno poslanstvo. Hotel je, da bo malim, slabotnim dušam vodnica v višave. Nekaj dni pred smrtjo je dejala: „Čutim, da se bo moje poslanstvo začelo. Moja naloga: učiti Boga tako ljubiti, kot ga ljubim jaz; pokazati dušam svojo malo pot. — Če Gospod usliši moje želje, bom do konca sveta uživala svoja nebesa na zemlji. — Da moja nebesa bodo: zemljanom izkazovati dobrote.“

Kako jasno je izrazila nalogo, katero je z življenjem in s spisi pokazala in učila in jo v raju nadaljuje.

Mala Cvetka je hrepenela, da bi v nebesih ne počivala, marveč vršila svoje poslanstvo: da bi duše učila ljubiti in da bi jim izkazovala dobrote.

Gospod jo je uslišal.

Papež Benedikt XV. je dejal: „Vemo, da je svetnica svojo obljubo izpolnila, kajti njeni priprošnji pripisujemo neštete milosti.“

Mala Terezija je storila veliko več, kot je obljubila. To ni samo dež časnih in večnih dobrot, — to je ploha nebeških rož. —

Terezika nam je pokazala bližnjico v višave: malo pot z upanja in ljubezni, po kateri more hoditi vsaka duša brez strahu, da bi se utrudila ali izgubila, preden doseže svoj cilj.

Komu razodeva svojo malo pot? — Ali modrim in učenim? — O, ne! — Malim dušam. — To so duše, ki priznajo svojo slabost: „Premajhen sem, da bi se vzpel na strme stopnice popolnosti“; — duše, ki se zaupno približajo Bogu v misli na njegovo besedo: „Kdor je prav majhen, naj pride k meni!“

(Preg. 9. 4.) in ki s sveto Tereziko ponavljajo: „Vzpenjača, ki me bo dvignila v nebesa, je tvoje naročje, o Jezus!“ — Z največjim zaupanjem se približajo Nosilcu malih duš, vedoč, da „Toliko prejmemo, kolikor zaupamo.“ —

Žareča v morju večne Ljubezni, prosi sv. Terezika svojega nebeškega Ženina: „O Gospod! Ponižno te prosim, naj tvoj božji pogled pade na veliko število malih, preprostih duš! — Rotim te, izvoli si na zemlji trumo malih žrtev, ki bodo vredne tvoje ljubezni!“

Ob koncu zemskega izgnanstva je zapisala:

„O Jezus! Zakaj ne morem vsem malim in preprostim dušam razodeti tvoje neizmerne dobrotljivosti? — Uverjena sem: če bi našel revnejšo dušo, kakor je moja, — kar je sicer nemogoče, — bi jo z veseljem obsul še z večjimi milostmi, ako bi se brezmejno zaupajoč izročila tvoji usmiljeni ljubezni.“ — „O, ko bi vse slabotne in nepopolne duše čutile to, kar čutim jaz, — nobena ne bi obupala, da dospe na višek popolnosti. Jezus ne zahteva velikih del, — samo neomejeno izročitev in hvaležnost. Nič drugega. —

Bolj ko kdaj doslej je Gospod žejen naše ljubezni. Med otroki sveta srečuje le nehvaležnost in brezbriznost. Pa tudi med svojci najde malo src, ki se mu popolnoma izroče. — Svetost ne obstoji v izrednih delih. Svetost je ljubezen. Brez ljubezni so vsa, tudi najsijajnejša dela nična. — Ljubezni si sicer sami ne moremo dati, a ljubi Bog te milosti ne odreče nikomur, ki ga goreče prosi.“ —

Vsi ne moremo izvrševati velikih del. Toda vsi lahko hodimo po mali poti in gojimo male kreposti. Smo lahko: dobri, prijazni, postrežljivi, vsi lahko molimo, ljubimo, zaupamo; — vdano prenašamo križe in težave, — ker so nam lestev v nebesa; — o bližnjem milo in bratsko sodimo, mu izkazujemo usluge in dobrote.

Vsi lahko jadramo po vihnem življenskem morju z ljubeznijo in zaupljivostjo otroka, ki ve, da ga Oče ljubi in ga v nevarnosti ne more zapustiti.“

Terezikina duša, utopljena v brezbrežni ocean Jezusove ljubezni, je kakor veletok, ki vse, kar sreča, žene oceanu v naročje. —

O, da bi srečala tudi nas! . . .

Hitimo za njo po lahki mali poti, ki je pot neizrekljivega veselja in miru. Poskusimo vsaj nekaj korakov! — Kdor začne, — ne more nazaj, ker je jetnik Male Terezije. — In če nas ona vodi, — smo po besedi Benedikta XV. našli „skrivnosti svetosti“.

3. Sveta Terezika in duhovniki.

Dež nebeških rož potrjuje, da sv. Terezika tudi po smrti apostolsko deluje. Mala Cvetka je apostolstvo molitve in žrtvovanja za duhovnike nad vse cenila. Primerjala ga je svečeništvu in celo dejala, da je apostolstvo molitve v gotovem pomenu višje kot duhovništvo.

„Nismo poklicane k žetvi na Očetova polja. Naša naloga je še bolj zvišena. Zveličarjeva beseda se glasi: „Dvignite svoje oči in glejte! Glejte v nebesih premnoge prazne preprostore. Vi jih morate zasesti. Vi ste to, kar je bil Mozes na gori, ko je molil. Prosite delavcev in vam jih pošljem. Čakam le molitevce ali vzdihljaja“.

„Ali ni apostolstvo molitve takorekoč mogočnejše od apostolstva pridigarjev? — Me moramo vzgojiti evangelskih delavcev, ki rešijo tisoče duš; — moramo jim biti duhovne matere. — Čemu bi torej zavidali Gospodove duhovnike?“ —

Pri vstopu in pred sv. obljubami je dejala, da je izbrala strogo karmelsko življenje zato, da bi rešila mnogo duš, in predvsem, da bi molila in se žrtvovala za duhovnike. Pravi:

„Svoje molitve in žrtve darujemo za Gospodove apostole. Njihovi apostoli moramo biti. Naša sveta dolžnost in zvišena naloga je, da ohranimo sol zemlje“. —

Drugič piše o molitvi za misijonarje:

„Za vse molim, ne da bi pozabila na dušne pastirje v omikanih deželah. Saj je njihova naloga velikokrat prav tako težka kakor dolžnosti tistih, hi nevernikom oznanjajo evangelij. Kakor naša sv. mati Terezija hočem biti „otrok sv. Cerkve“ in se vedno spominjati vseh zadev Kristusovega namestnika na zemlji. To je moj prvi in najodličnejši življenski namen“.

Trpljenje in boje duhovnikov je sočutno delila. Tudi v Karmelu se je zeloanimala za misijonska poročila, ki so njeno gorečnost vselej iznova ožarila.

Želela je, da bi bila duhovnik, da bi za Kristusov nauk in sv. Cerkev ne samo molila, ampak tudi delala in se bojevala. Vzkliknila je:

„Čutim poklic bojavnice Kristusove . . . Rada bi bila duhovnik, apostol, cerkveni učitelj . . . Iskreno hrepenim po mučeništvu; rada bi izvršila vse hrabre čine junakov. V prsih mi kipi pogum križarjev. Na polju slave bi rada padla v obrambo sv. Cerkve“.

S kolikim spoštovanjem in ljubeznijo je svetnica govorila o duhovnikih. Kjerkoli je mogla, je skušala osvežiti zaupanje, ki ga dolgujemo duhovnikom, božjim namestnikom. Nikoli ni

dovolila najmanjše besede ali sodbe, ki bi otemnila njen svečeniški vzor. —

V nebesih obseva Terezikino spoštovanje in ljubezen do duhovnikov svetniška luč. Zato Mala Cvetka Gospodove mazi-ljence izredno odlikuje s svojo mogočno priprošnjo.

Zvesta obljubi, ki jo je dala bratu misijonarju, spremlja vse duhovnike na njihovih pastirskih potih, — jih v boju, trpljenju in omahljivosti tolaži in bodri, — jih vodi k svetosti, blagos-lavlja njih neumorno setev in jih osrečuje z najlepšimi neven-ljivimi rožami.

4. Sveta Mala Terezija in misijoni.

Sveta Terezika je bila goreča častilka Matere božje, kateri je po navodilu blazenega Grignona Montfortskega izročila vse svoje duhovno imetje, vedoč, da v Marijinih prečistih rokah za-dobi neizmerno vrednost. Vse molitve je po Mariji darovala za duhovnike, predvsem za misijonarje.

Mala svetnica bi bila rada postala misijonarka. Preden je je vstopila v Karmel, se je zelo zanimala za misijonska poročila, ki so jo silno navdušila za misijonsko življenje. Nekega dne je odložila misijonski list in dejala sestri: „Ne smem čitati dalje, sicer bi še postala misijonarka. Pa nimam poklica. Poklicana sem v Karmel, da bi molila in se žrtvovala za duhovnike in misijonarje. — Navdušena in očarujoča misijonska poročila nas nehote tako razvnamejo, da bi šle v misijone spreobračat pogane“.

Ko je v Karmelu v trpljenju in žrtvi dozorela, je njena lju-bezen do svečnikov in misijonarjev vzplamtela z žarkim zub-ljem. Tedaj je vzdiknila: „Rada bi pohitela v širni svet, da bi oznanjala tvoje ime, — o moj Bog, in da bi med neverniki za-sadila sveti križ. Ali z eno samo pokrajino se ne bi zadovoljila. V vseh delih sveta in na najprostranejših oceanskih otokih bi rada oznanjevala sv. evangelij. Misijonarka bi bila rada ne le nekaj let, marveč od začetka sveta do konca časov“.

Ta želja Male svetnice se je dobesedno izpolnila. S svojim skritim življenjem molitve, ljubezni, trpljenja in žrtvovanja je bila misijonarka ne samo v enem misijonu, ampak v vseh mi-sijonskih pokrajinah. In ne samo nekaj let: do konca bo misi-jonarka ljubezni.

Dež obljubljenih nebeških rož, ki tako bogato rosi na zem-ljo, prav posebno blagodejno oživlja duhovnike, misijonarje in vernike v misijonskem ozemlju. V misijonih kipi val navdušenja, da je Pij XI. najmanjšo hčerko Martinove družine, sv. Te-rezijo Deteta Jezusa, imenoval za zavetnico vseh katoliških mi-sijonov.

Dekret 14. decembra 1927, s katerim je sv. oče podelil Tereziki to izredno odliko, je krona njenih časti. Po proglašenju za blaženo je bila imenovana za zavetnico karmeličanskih misijonov. Kmalu nato ji je Pij IX. posvetil novo rusko semenišče v Rimu. Skoraj istočasno je bila izvoljena za zaščitnico svetega Detinstva. Po svetniškem proglašenju jo je sv. oče 29. VII. 1925 določil za posebno zavetnico Družbe sv. apostola Petra, ki ima namen, v misijonskih pokrajinah vzgajati domače duhovnike.

Dolga pot v nepričakovano kratkem času!

Iz Kanade, kjer je bila Mala svetnica že davno znana, je prišla pobuda za zadnjo odliko. Ker je bil misijon med Eskimi 5 let neplodovit, je misijonar vrgel na poslušalce peščico zemlje iz groba sv. Terezike. Učinek je bil čudovit. Takoj so nekateri prosili za sv. krst. Prvim so sledili drugi. Misijon je bujno zacvetel. — Zato je monsignor Charlebois, tamošnji apostolski prefekt, imenoval sv. Tereziko za zavetnico severno ameriških misijonov. Njegov predlog se je tudi drugod naglo razširil. — Kmalu so se mu pridružili vsi misijonski škofje, ker so bili prepričani, da bi Gospodov vinograd obrodil še mnogo več sadov, če bi sv. Tereziko, ki je vsa gorela za širjenje svete vere, in je njeno čudežno delovanje v poganskih deželah vsem dobro znano, — proglasili za misijonsko zavetnico. Sveti oče je z veseljem odobril prošnjo 266 škofov.

V posebnem odloku kongregacije svetih obredov, ki ga je podpisal kardinal-prefekt Vico, pravi med drugim: „Širjenje češčenja sv. Terezije Deteta Jezusa kaže, s kolikim veseljem so verniki vsega sveta sprejeli njeno proglasitev za svetnico. Ni več kosa zemlje tja do skrajnih poganskih pokrajin, kjer bi karmelska devica ne trosila obljubljenih rož.“

Misijonska odlika Male svetnice vsebuje globoko jedro. Skromna karmeličanka deli čast misijonske zavetnice s svetim Frančiškom Ksaverijem, ki je svoje življenje posvetil neumornemu misijonskemu delovanju.

To dejstvo jasno izpričuje, da so misijonski uspehi prav tako odvisni od molitve, žrtve in hrepenenja, — kakor od delovanja misijonarjev in njihovih pomočnikov, ki v silnih naporih in pomanjkanju orjejo težko misijonsko ledino. Saj je tudi sv. Frančišek Ksaverij, veliki apostol Indije in Japonske, dejal, da je sv. Terezija iz Avile, redovna mati male svetnice, s svojimi molitvami in žrtvami spreobrnila več duš, kakor on.

5. Molitev k sv. Tereziji za Rusijo.

Sveti oče Pij XI. je svojo veliko apostolsko skrb za Rusijo izročil priprošnji sv. Terezije Deteta Jezusa. Njej je izročil svoj

„Ruski zavod“ v Rimu za vzgojo katoliških ruskih duhovnikov. Njenemu varstvu je izročil nesrečni ruski narod. Karmeličanke v Lizijeju opravljajo po naročilu iz Rima vsak dan posebno molitev k sv. Tereziji Deteta Jezusa za Rusijo.

Molitev se glasi:

Ljubezniva svetnica, ki si obljubila, da bo tvoje veselje, deliti z nebes dobrote na zemljo, ozri se usmiljeno na neizmerne pokrajine vzhodne Evrope in severne Azije. Vsi, kateri hočejo tam ohraniti krščansko vero, so dan za dnem izpostavljeni najhujšemu trpljenju: izročeni so lakoti, najmučnejšim boleznim, dolgemu mučenju v snegu in ledu, brezkončnim kaznim v temnih ječah, kjer so verniki, redovniki in redovnice, duhovniki in škofje, zaprti v družbi najbolj zakrknjenih zločincev. Njihovo trpljenje traja že več let in mnogi so že s krvjo zapečatili zvestobo do Kristusa.

O mila svetnica, polna sočutja, z angeli varuhi teh spoznavalcev svete vere izprosi od Svetega Duha, naj jim ohrani srčnost, njih vero, njih pobožnost in njih potrpežljivost; naj v njih srcih obenem z odpuščanjem in s krotkostjo do njih rabljev ohrani zaupanje, da bodo njih solze in njih kri v edinosti s krvjo Kristusa Odrešenika popravile bogokletje brezbožnikov in naposled priklicale božje usmiljenje na ljubljeno domovino, jo rešile groznih zmot materializma, komunizma in ateizma ter pripravile nje vrnitev k edinosti vere v katoliški cerkvi.

Dobrotljiva Terezija, ki tako želiš, pridobiti duše in srca na vsem svetu za Boga in njegovo edino cerkev, tebi je sv. oče izročil svoj „Ruski zavod“, da bi v njem za Rusijo pripravil izobraženih duhovnikov, krotkih in iz srca ponižnih: izprosi od presvete Device, da bo njen božji Sin razsvetljeval in z najobilnejšimi milostmi, posebno z milostjo molitve, čistosti in gorečnosti potrjeval vse tiste, ki jih je v Rusiji in zunaj nje izvolil za sodelovanje v zveličanju ruskih duš; priporoči sv. Jožefu te duše, potrte od trpljenja v domovini ali v izgnanstvu; pritegni z vonjem svojih angelskih kreposti srca mladine, do bodo vsi priznali resničnost edine kat. Cerkve in se izročili njeni nežni ljubezni, da bi se pod vodstvom Petrovega naslednika mogla njihova domovina nekoč z vsemi narodi posvetiti presvetemu Srcu našega Gospoda in se, po njem rešena, pridružiti vesoljnemu klicu: „Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo, slava in čast mu vekomaj.

Amen.“

Odrešenik sveta, reši Rusijo! (trikrat).

Pomoč kristjanov, prosi za nas! (trikrat).

Kraljica mučencev, prosi za nas! (trikrat).

(Dale)

Ka naj napravi vrednik Mar. Ogračeka, ka ešče ednok te-liko naročnikov dobi, kak je ma?

Reši se do konca novembra. Ki obe pravilno reši, dobi za dar novi kalendar.

Krščanska vojska za rešitev naše mladine.

Meseca novembra opravljamo sledečo vajo za rešitev slovenske mladine:

1. *Nieden večer ne idemo brez posla nikam, nego doma čtmo dobre knige.*

2. *Vsaki den zmotimo edno Zdravo Marijo za pokojno mladino.*

3. *Ednok se prečistimo za najbole ostavleno dušice mladine, ki trpi v očiščišču.*

Včinite to mladenci i dekle, pa dobro Srce Jezušovo bo včasi rosilo več milošč na duše mladine i je več rešilo.

LJUBLJENE SESTRE!

V najhujših časih se nahajamo! V časih, ko peša naša sveta vera! In kdo je kriv tega? Težki je ta odgovor. Lahko pa rečem, — slaba vzgoja in slabi vzgledi! Mnogo, — je odvisno od krščanske matere, kako vzgaja svojega otroka, — kako ga uči v njegovi otroški dobi.

Slabi vzgledi napolnijo otrokovo srce, da otemni vse dobro v njem, — da pozabi na Boga, in ko nastopi najlepša lefa mladosti, je že njegova duša mrtva, za vse lepó in dobro! Sestre! Kje so časi, ko nas je učila naša dobra mati prvih molitvic, — ko je klečala z nami pred podobo prečiste in Brezmadežne?

Ni jih več! Kakor prijetne sanje so minule! Vendar se naša srca v milih spominih vračajo vedno rade nazaj k njim! Saj so bili najlepši trenutki našega življenja! Kaj ne sestre, da jih duša ne mora pozabiti? In v vseh krščanskih hišah, je krščanska mati, vzgajala svoje otroke, v strahu božjem, — in blagoslov božji je bival v takšnih družinah. Zato so odhajali, ko so dorasli med svet, — z maternim blagoslovom, na čelu, v srcih pa z zlatimi nauki! In vračali so se po mnogih letih, dorasli možje in žene, nazaj v rojstno hišo, zadovoljni in srečni! Zato je bila tista leta sveta vera, ognjen meč, s katerim je naš narod moril hudobijo, pokončaval vse, kar je bilo slabega! In danes? V mrežo nečistosti, hudobije in greha je vspletena mladina! V srcu nje ne živi več ljubezen božja, — na njej ni več znamenja svetega

križa, — ki jo je varoval pred hudim. Srce je streto, vdano strasti in grehu. In zakaj? Ni več tistih mater, ki bi znale biti rodnice svojemu otroku, k njegovi večni sreči! Med tisoči jih najdeš, — malo — malo! In tako peša vera, pozablja se Bog, — sramoti se v slabih družbah sveto znamenje. Mladina, fantje in dekleta se pogrezajo v prepade nečistosti, iščejo veselja v slabih družbah, na Boga pa se ne spomnijo nikdar. Sestre! Kako naj tako dekle, ko postane enkrat zakonska žena in mati, kako naj ona cepi svojemu otroku, ljubezen božjo in mu kaže pot k Nebeški Materi? Ko sama ni živela in ne ve živeti po božjih naukih. Sestre! Oh ne pozabimo, da živimo v časih, ko naša sveta cerkev, katere peklena vrata ne bodo nikdar premagala, — ravno sedaj potrebuje nas — in naših moči! Odprimo svoja srca vsem onim, ki hite v pogubo, podajmo jim svojo roko v rešitev. S svojimi lepimi vzgledi jih popeljimo iz trnjeve steze, ki jih vodi le v pogubljenje, — na našo pot. Pokažimo jim, kako srečno je življenje ob Marijini strani, — in kako njena ljubeča roka zna varno voditi skozi temo, k večni luči!!!

Viktorija Razlagova.

K Tebi, k Tebi Mati blaga!

Le k Tebi, k Tebi Mati blaga,
vedno si želi srce,
k Tebi v višave rajske,
pogled moj, vedno upira se.

K Tebi, k Tebi Mati Deva,
rajska zvezda mojih zemskih dni,
Ti vodnica duši moji,
k Tebi srčnih želj nebroj hiti.

Ko mi zadnji žarek upanja vgasuje,
obupajoča duša v boju že medli,
vzdigujem roke, k Tebi o Marija,
v objemu Tvojem, — duša zopet oživi.

Ti svetli cilj si mojega življenja.
Luč svetla, v temni noči si!
Le ena misel k Tebi o Marija,
in bati ni se mi propalosti.

Daj Mati, da vzdigujem k Tebi,
jaz vedno roke, dušo in srce!
Ostani Mati, oh ostani z mano,
nikdar otrok ne bo zapustil Te.

Srce darujem Ti zdaj svoje,
podaj ga Sinu svojemu ljubeči dar.
Saj Tvoja je, za vedno samo Tvoja,
jaz otrok Tvoj sem, za vsikdar!

Viktorija Razlagova.